

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

7. DECEMBER

HULEN I TRÆET

Jeg kører gennem Sallinge på min cykel, for jeg skal besøge Per i Brugsen i dag - hvis han er hjemme. Ellers cykler jeg bare om til Kroghs og ser om Niels Chr. er hjemme. Det er nu tit, han skal hjælpe til med et eller andet på gården og ikke har tid til at lege. Så nogen gange må jeg så cykle hjem igen uden at ha' leget med nogen. Det er lidt ærgerligt, for der er jo 10 km hver vej.

Jeg kører ind bag Brugsen og ser med det samme Pers lillesøster Hanne prøve, om hun kan hoppe, det ser det nu ikke rigtigt ud til. Jeg får øje på Per, som står med nogle brædder og vinker.

- Det var godt du kom, for vi er ved at lave en hule oppe i træet omme bag lageret. Vi begyndte den anden dag og er snart færdige.

- Vi! hvem er det?

- Det er to fra friskolen, som jeg er begyndt at lege med. De går godt nok 2 klasser over mig, men det gør ikke noget. Kom!

Jeg havde håbet, at jeg kunne lege med Per alene, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Per går jo i friskole og ikke på centralskolen, som jeg gjorde, så det er i hvert fald sikkert, at jeg ikke kender de to drenge.

Per tar' brædderne og går op langs lageret, hvor jeg tit har leget med Per og tvillingerne, Signe og Inger, som bor på gården lige overfor Brugsen. Inde på det lidt mørke lager, som er fyldt med sække med korn og kunstgødning, var det rigtig godt at lege, selv om Pers far ikke kunne li' det. Vi kunne hoppe rundt på sækkene uden at slå os, og det var osse et godt sted at gemme sig, når vi legede gemme. Hvis jeg kunne gemme mig sammen med Signe, var det allerbedst.

I det ene hjørne er der osse et lille rum til alle æggene, som brugsbilen henter ved landmændene, men der er låst, så der kan vi ikke komme ind.

Jeg ved godt, at der bag lageret står en række træer, som Per og mig tit har klatret i. Der er osse et gammelt piletræ, som er ved at gå ud. Da jeg var lille, troede jeg, at det var det træ, som soldaten fra Fyrtøjet krøb ned i.

Da vi drejer om hjørnet, kan jeg godt se, at der oppe i et af de høje træer, er to drenge, der er ved at hamre nogle brædder sammen.

- Synes du ikke, at vores hule er flot? Far hjælp med at få gulvet sat godt fast, så det hele ikke kan brase sammen. Nu mangler vi bare den ene væg.

- Jo, det er den godt nok.

Da vi når hen til træet, rækker Per brædderne op til en af drengene og den anden begynder at hamre dem fast.

- Nu mangler vi bare taget, men det kan vi lave en anden dag. Kom op og se hvor godt det bliver.

Per og jeg klatrer op i træet og vi sætter os alle ned i hulen.

- Nu mangler vi bare nogle kællinger, sir' den ene af drengene og griner til den anden.

Jeg kigger på Per. Det var da noget underligt at sige. Jeg kan se på Per, at han heller ikke synes, at det er særlig sjovt.

- Hvad med de pølser, du snakkede om Per, skal vi ikke ha' dem. Så kan vi lave et bål imens.

Jeg ser igen på Per. Jeg forstår ikke helt, hvad det hele drejer sig om.

- Jeg synes ikke, vi skal lave bål, sir' Per, det er for farligt, ik?
- Allright, men pølserne skal vi da for fanden ha'. Det lovede du.
- Jamen, det er ikke så nemt.
- Har du dem ikke?

Per ryster på hovedet.

- Så kan du vel gå ned i butikken og ta' dem. Det kan vel ikke være så svært at hugge en dåse pølser. Det er der da ingen, der ser. Skynd jer nu lidt.

Jeg kan se på Per, at han ikke har det så godt.

- Går du med? spør' Per næsten bedende.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Jeg er ikke meget for at gå med ham ned i butikken og stjæle en dåse pølser, men jeg kan vel ikke være andet bekendt.

Inde i butikken har de heldigvis så travlt, at ingen af kommisserne lægger mærke til os.

- Dåserne står derovre, hvisker Per.

Jeg kan ikke li' det her og har mest lyst til at gå ud igen.

Vi går gennem butikken og heldigvis står alle dåserne med konserver nede i det ene hjørne, hvor ingen rigtig kan se os. Per skynder sig at tage en dåse og gemmer den hurtigt inden for vindjakken. Man kan næsten ikke se, at han gemmer noget, hvis man ikke lige ved det.

Vi skynder os hurtigt ud af butikken og i baglokalet standser vi op og kigger på hinanden. Vi siger ikke noget, men det er helt sikkert, vi er glade for, at det er overstået.

- Dav Peter.

Jeg vender mig forbavset om. Jeg kender stemmen. Det er Pers far, Poul.

Per gemmer sig lidt bag mig.

- Hvad går I og laver?

Jeg kigger på Per.

- Vi bygger hule, sir' Per stille.

- Er I snart færdig med den, spør' han.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Jeg er så bange for, at det bliver opdaget, at vi har stjålet pølser i butikken. Pers far kan godt blive rigtig godt gal og råbe højt. Det har Per og mig oplevet mange gange.

- Vi mangler bare taget, så er vi færdige.

Han smiler. Hvordan står det til i Ringe?

- Godt, får jeg fremstammet.

- Det er godt at høre. Jeg tror nok, Per savner dig ind i mellem og ha' en at lege med. Ikke Per?

- Jo, sir han stille.

- Nå, men vi har travlt derinde, sir Poul pludselig, og peger mod butikken - og det har I vel osse? kan du hilse hjemme.

Jeg nikker og Per drejer hurtigt rundt og vi skynder os begge ud på gårdspladsen.

- Det gør jeg aldrig mere, sir' Per helt forpustet.

- Det gør jeg heller ikke. Jeg blev så bange, da din far dukkede op, at jeg næsten begyndte at græde.

- Hvordan tror du, jeg havde det? Kom vi skynder os op i hulen.

- Hvorfor leger du med de to drenge?

- Ja, det ved jeg i grunden heller ikke, men jeg har ikke så mange at lege med, siden du rejste. Der er jo ingen af de andre her, der går i friskolen i Hillerslev, men det ved du jo. Så da jeg i skolen sagde, at jeg var ved at bygge hule oppe i et træ sammen med far, ville de gerne være med. Jeg var ikke klar over, at de var sår'n.

Da vi når hen til træet, er de to drenge kommet ned.

- Har I pølserne?

Per viser dem dåsen.

- Godt, så skal vi bare ha' den åbnet.

Den største af drengene tar' sin kniv frem, en stor flot foldekniv. Han folder hurtigt en dåseåbner ud og begynder at åbne dåsen.

- Så, nu er den åben. Vi spiser dem bare rå.

Vi trækker pølserne ud af dåsen. Det er pølser uden skind, så de er nemme at spise.

Jeg bryder mig ikke om det, pølsen smager ikke godt, men jeg spiser den alligevel.

Da dåsen er tom, rejser de to drenge sig.

- Så skrider vi. Vi ses i morgen.

Per sir' ikke noget.

Da de er væk, kan jeg se, at han ånder lettet op.

- Jeg vil aldrig lege med de to mere, griner han.

- Det kan jeg godt forstå, men nu må jeg altså osse til at cykle hjem.

- Du kommer snart igen, ik'?

- Jo, selvfølgelig.

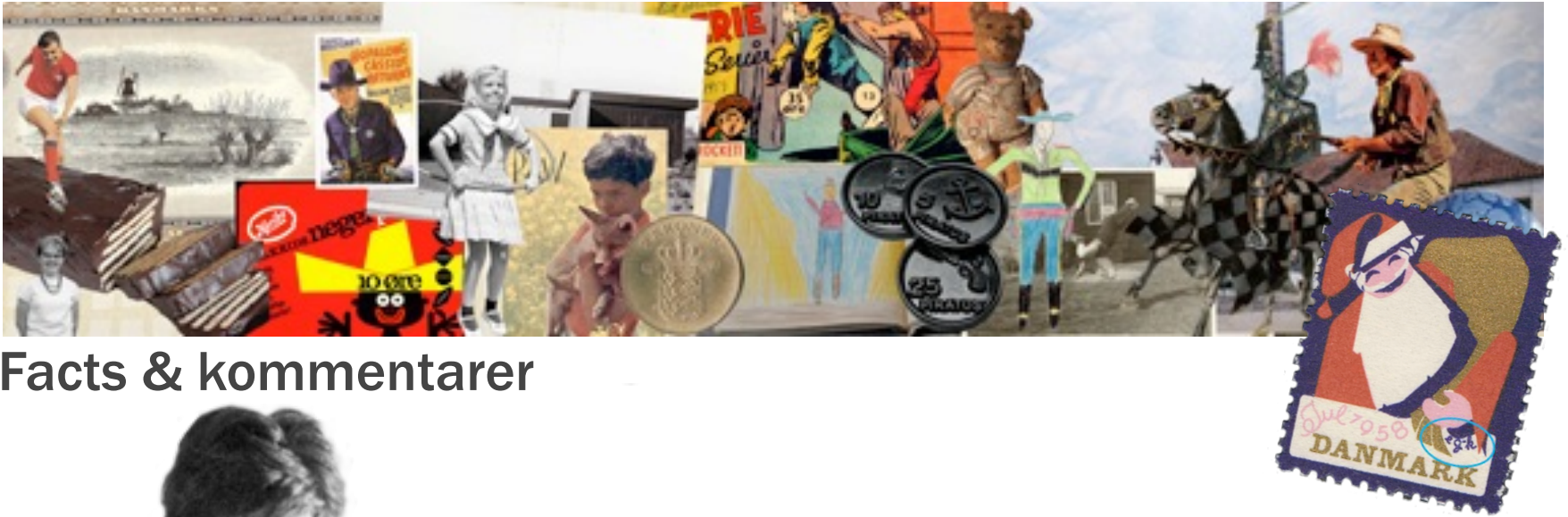
Jeg stiger på cyklen. Nu har jeg ca. en times kørsel hjem.

- 0 -

Stjal du virkelig de
pølser, det tror jeg
altså ikke på?

Jo, det er rigtig nok Bamse, men jeg
er ikke stolt af det og har aldrig
glemt det.

Facts & kommentarer

Så hula-hopper vi

Der bliver hula-hoppet over hele landet for tiden, hvor hula-hoppingen er børnenes foretrukne legetøj. Vi bringer resultater fra børn, der hula-hopper og fortæller om deres oplevelser.

Den 13-årige Ingerlise Pedersen har rekorden med 14.975 omdrejninger på 2½ time. Den 10-årige Tine Schmides (billedet) snurrede 12.790 gange, mens hun lod sig fodre, når hendes mor kastede en gulerod ind til hende.

Politiken, 1958

Det var her bag Brugsen, hulen blev bygget.

Foran Brugsen ses lastbilen, som Per og jeg tit kørte med, når der skulle køres landtur.